

A nővérek egyesültek.
A királyság széthullóban.

Ikerkoronák 2.

CURSED CROWNS

elátkozott koronák

CATHERINE DOYLE
és
KATHERINE WEBBER

*finep
selection*

CATHERINE DOYLE
és
KATHERINE WEBBER

Ikerkoronák 2.

CURSED CROWNS

elátkozott koronák

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Claire hercegnőnek,
aki fejedelmien jó ügynök
és még jobb barát.*

Törd meg a jeget, és vele együtt az átok is megtörik!
Öld meg az egyik ikret, hogy élhessen a másik!

1

WREN

WREN GREENROCK KORONÁJA túlságosan szoros volt. Az abroncsa szorította a halántékát, a koponyájába nyomódott. Igyekezett nem fintorogni, ahogy az ikertestvére oldalán az Anadawn-palota erkélyén állt a királyságot szemlélve, amelyért oly keményen megküzdöttek. Wren még mindig alig akarta elhinni, hogy az övé. Legalábbis a fele az. Rose-zal ugyanis megegyeztek, hogy megosztottnak rajta.

Mégis cafatokban lógtak az idegei. Egész reggel e miatt a pillanat miatt aggódott, és felkészült a legrosszabbra. Tekintettel az elmúlt napok eseményeire – Rose jegyesének, Ansel geurai hercegnek az esküvőjük napján bekövetkezett sajnálatos halála, amit gyorsan, követett Willem Rathborne-nek, az áruló királykéznek az öröndetes halála –, Wren nem számított nagy tömegre, de még kisebbre sem, mégis ujjongó emberáradat gyűlt össze közvetlenül az aranykapuk előtt. A közeli Eshlinn városából és azon túlról is érkeztek ünneplők, hogy sok sikert kívánjanak az ikreknek a koronázásuk napján. Olyan óriási tömeg verődött össze, hogy egészen az erdőig kigyózott.

Vigyorgó arcok ezrei emelték tekintetüket a fehér palotára, és a nyári szellő magával repítette az éljenzésüket.

Azért jöttek, hogy megünnepeljék Wren és Rose-t, Eana új ikerkirálynőit.

Az ikrek a maguk részéről a legszebb ruhájukban és a vadonatúj koronájukban álltak az erkélyen, és úgy szívták magukba a néprajongását, mint a napfényt. Úgy ragyogtak együtt, akár egy világítótorony – egy új korszak ígérete, amiben Eana boszorkányai és varázserővel nem bíró népe harmóniában él majd egymás mellett, és végre maguk mögött hagyhatják a régi babonákat és a mindent megmérgező bizalmatlanságot. Az ígélet és a lehetőségek napja volt. Vagy legalábbis az lett volna, ha Wren feje nem lüktet úgy, mintha dobolnának odabent.

– Ne vágj már ilyen savanyú ábrázatot! – mormogta Rose töretlenül mosolyogva. – Még azt hiszik, nem örülsz.

Wren vetett egy oldalpillantást a hűgára. Rose teli szájjal mosolygott, már majdnem egy órája pontosan ugyanaz a szikrázó mosoly ült az arcán. Ugyanilyen régóta integetett is, kezét magasan a feje fölé emelve, hogy minden férfi, nő és gyerek láthassa odalent, és tudja, hogy szívesen látják őket. Megbecsülik. Rose őstehetség volt ebben. Erre született.

Wren még soha életében nem érezte magát ennyire kezdőnek. Először könnyen jött mosoly a szájára; meglepte és megkönnyebbüléssel töltötte el az üdvívalgás hangja, miután kinyitották az erkélyre vezető ajtót. De már fogytán volt az ereje. Olyan sokáig mosolygott és integetett, hogy elfáradt a karja. *Ő maga* is elfáradt. Nem is csoda. Elvégre a boszorkányok között nőtt fel Ortha szélfúttá nyugati partjain, távol az Anadawn-palota pompájától és ceremóniáitól, és fogalma sem volt a hercegnőktől elvárt türelemről és illemről.

– Meddig kell még itt kint ácsorognunk? – sziszegte. – Ettől a sok integetéstől megéheztem. És a fejem is fáj.

Rose megragadta Wren szabad kezét. Ahogy megszorította, meleg lüktetés kúszott felfelé Wren karján. Gyógyító varázslat. Wren fejfájása egy szempillantáson belül elmúlt.

– Tessék! – Rose kifújta a levegőt, és elengedte a kezét. – Most már semmi panaszkodás!

Wren újra mosolyra húzta a száját, és folytatta az integetést. A feje már nem fáj, de a mellkasában nem engedett a szorítás. Hiába volt Rose gyógyító boszorkány, a nővére szívfájdalmán nem bírt enyhíteni. Sötét virágként bomlott ki Wrenben, és Banbára emlékeztette. Még egy nap is alig telt el azóta, hogy az ő ádáz tekintetű, rettenthetlen nagyanyját Alarik király és a könyörtelen gevrai katonái elrabolták a Védelmező mauzóleumának lángoló épületéből. Egy hajóra hurcolták, még mielőtt Wren odaérhetett volna hozzá. Az utolsó pillanatok most minden ébren töltött percében kísértették, és az igazságtalanság érzése kígyóként tekergett benne.

Wren királynő lett, ahogy a nagyanyja mindig is szeretne volna, de Banba nem volt ott, hogy lássa. Nem volt ott, hogy segítsen neki. Ehelyett Alarik király foglya volt, az északi kontinens fiatal, zabolátlan királyáé, aki sötét vonzalmat táplált a boszorkányok iránt. De Wrennek szándékában állt mindezen változtatni. Megfogadta magának – és Rose-nak –, hogy megtalálja a módját, hogyan menekítheti ki a nagyanyját Gevra jeges gyomrából.

Amint befejezte a mosolygást meg az integetést.

Wren pont elkapta, amikor Rose tekintete a palota udvarára siklott, oda, ahol Shen Lo heverészett a belső palota bejáratát jelző szökökút szélén. A fiú az egyik karját a homloka elé tette, hogy takarja a napot, a másikat a kristálytisza vízbe lógatta.

Wren a somolygásából meg tudta állapítani, hogy nem alszik. Anélkül, hogy látta volna a tekintetét, tudta, hogy a fiú élvezi a természetes közegében tündöklő Rose látványát. Meg azt, hogy Wren úgy vergődik, mint egy partra vetett hal.

– Wren, nézd csak! – visította örömeiben Rose, és ismét megragadta a nővére kezét. – Virágokat dobálnak át a kapun!

Wren épp időben nézett fel, hogy lássa, amint egy élénkvrös rózsza ér földet az udvaron. Aztán még egy és még egy. Egy egész csokorra való hevert már a köveken – rózsaszín és sárga, vörös és lila –, és még több vitorlázott át a kapu fölött.

– Rózsák – kuncogott Wren. – Tényleg szeretnek téged.

– Téged is szeretni fognak – biztosította Rose, és csókot dobott a tömegnek. Éljenzés tört ki. Aztán elegánsan megpördült, amivel újabb kurjongatásokat söpört be. – Amint rendesen megismertek.

– Csak nehogy elkezdjenek dögöltt ökörszemeket átdobálni a falakon!

– Jaj, ne légy már ilyen mogorva!

Wren látványosan csókot dobott a tömegnek. Újabb huhogások és kiáltások hallatszottak. Lent az udvaron Shen felröhögött, a fogai csak úgy csillogtak a délutáni napfényben.

– Ez túl könnyű – mondta Wren, és újabb csókot dobott. – Talán inkább cigánykerekeznem kéne.

Rose megragadta a testvére könyökét.

– Ne merészd!

Wren nevetésben tört ki.

A tömeg ekkor előrenyomult, amitől megnyikordultak a kapuk. Karok nyúltak át az aranykorlátokon több helyet követelve, és közben átrepült egyetlen rothadt paradicsom a kerítés csúcsai

fölött. Olyan volt, mintha lassított felvételen repült volna, és ahogy közeledett feléjük, egyre nagyobb lett. Szerencsére nem érte el a mellvédet, és egy határozott *puffanással* az udvaron landolt.

Szaggyátott kiáltás nyomta el az éljenezés hangját.

– BOSZORKÁNYOK, TAKARODJATOK!

Lent az udvaron Shen felpattant.

Rose arcáról lehervadt a mosoly.

Wren abbahagyta az integetést.

– Azt hiszem, mára végeztünk.

– Ne törődj vele! – mondta Rose, gyorsan visszanyerve a nyugalmat. – Csak egy paradicsom.

– Kettő – állapította meg Wren, amikor egy újabb rothadt zöldség ívelt át a kapu fölött. Figyelte, ahogy Shen átsuhan az udvaron, és próbálja kiszúrni a tiltakozót a tömegben, vagy talán azt igyekezett kideríteni, hogy többen vannak-e. A tömeg még mindig úgy nyomult előre, mintha valami – vagy valaki – lökdösné őket.

Amikor a második paradicsom is a szökőkútban landolt, Rose hátrébb lépett az erkélyen.

– Hát, jó – mondta, és még egy utolsó színpadias csókot dobott a tömegnek.

Újabb üdvívalgás, ami elnyomta a következő kiáltást, de Wren megesküdött volna, hogy a szél a „boszorkány” szót hozta felé. Az ikrek levonultak az erkélyről, mindketten látványosan vidáman nevetgéltek, amíg vissza nem tértek a trónterem menedékébe, és az erkélyajtó be nem csapódott mögöttük.

Egyszerre hagyták abba a nevetést.

– Ez aggasztó volt – jegyezte meg Wren.

Rose összeráncolta az orrát.

– Micsoda ételpazarlás!

– Tudtam, hogy azok az éljenzések túl szépek ahhoz, hogy igazak legyenek. – Wren a hajába nyúlt, és levette a koronáját. – Na. *Így már sokkal jobb.* A nép nem akarja, hogy boszorkányok uralkodjanak fölötte, Rose. Még akkor sem, ha ismerik.

Rose elhessegette az egészet.

– Ugyan, kérlek. Ez a kis tiltakozás még egy tál leveshez sem volt elegendő. Nem kell ennyire drámainak lenni.

De Wren nem tehetett róla. Banba nélkül itt minden elhibázottnak, helytelennek tűnt. Úr tátongett a gyomrában, és ez a két egyszerű szó – BOSZORKÁNYOK, TAKARODJATOK! – csak rontott rajta.

– Csak próbálok realista lenni. – Wren léptei visszhangoztak, ahogy a trónjához vonult.

Az egész palotában ez a terem volt a legnagyobb, a mennyezetet csillogó aranyfüstlemez borította. A falakon olajfestmények lógtak aranyozott keretben, és smaragdzöld drapériák kölcsönöztek némi otthonosságot, melegséget a teremnek. Néhány órával korábban még nyüzsgött az ország minden szegletéből érkező követektől és nemesektől – valamint az orthai boszorkányoktól –, de most az ikrket és a rájuk vigyázó őröket leszámítva üres volt.

Wren belesüppedt a bársonyszékbe, és megcsipkedte az orrnyergét, próbálta lecsendesíteni lázongó gondolatait. Willem Rathborne talán meghalt, de problémák sokaságát hagyta rájuk örökölni. Az álnok királykéz tizennyolc éven át ugyanazt a gyűlöletet hirdette, amit a királyság rég halott Védelmezője, és az országot folyamatosan a boszorkányok ellen hangolta. Wrennek és Rose-nak ezek után jóval többet kell tennie annál, mint hogy pár órán át erkélyről integetnek, ha mindezt semmissé akarják tenni. És amíg ez nem történik meg,

a boszorkányoknak, akik csak pár nappal azelőtt érkeztek Orthából, az Anadawnban kell maradniuk, hogy megvédhessék őket azoktól az alattvalóktól, akik még mindig ártani akarnak nekik.

Wren masszírozni kezdte a halántékát, amibe ismét belehasított a fájdalom. Ha a nagyanyjuk itt lenne, pontosan tudná, mit kell tennie. Wren vállára tenné a kezét, és erőt öntene bele néhány jól megválasztott szóval, úgy, ahogy csak ő képes rá.

– Banbára gondolsz, ugye? – Rose ott termett Wren előtt, és pont olyan aggodalmas arckifejezést öltött, mint a nővére. – Nem csoda, hogy olyan nyugtalan vagy. Mondtam, hogy vissza fogjuk hozni őt.

– Mikor? – kérdezte Wren türelmetlenül. – *Hogyan?*

– Írni fogok Alarik királynak egy stratégiai levelet. Mint uralkodó az uralkodónak – folytatta Rose olyan magabiztossággal, hogy Wren már szinte elhitte, hogy tényleg eléri vele a célját. – Gondolom, még nem igazán csillapodtak az indulatok szegény Ansel halála után. – Rose összerezsent a herceg említésére, biztosan eszébe jutott, hogy milyen kétségbeesetten próbálta megmenteni, de kudarcot vallott. – Talán egy kis diplomácia és egy ügyesen megfogalmazott bocsánatkérés a hasznunkra válik. Kitudakolom, hajlandó-e tárgyalni Banba szabadon bocsátásáról. Amint a tömeg feloszlik, azonnal lemegyek a kalitkákhoz.

– Veled megyek.

– Inkább hagyd rám a diplomáciát! – Rose megveregette a testvére kezét. – Lehet, hogy királynő vagy, de eltart egy darabig, amíg megtanulod, mit jelent a királyi család tagjának lenni.

Wren dühösen nézett fel a húgára.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Azt jelenti, hogy látok egy tört kikandikálni a fűződből, és tudom, hogy van egy másik is a bokádhoz erősítve – válaszolta Rose

csipkelődve, de szeretettel. – És egy ilyen kényes tárgyalásnál, drága nővérem, a toll *sokkal* nagyobb erővel bír, mint a kard.

– Rendben. De ha tévedsz, és történik valami Banbával, akkor egy nagy, fényes kardot döfök Alarik Felsing fagyos szívébe.

– Ó, Wren, én sosem tévedek! – Azzal felkapta a szoknyáját, és megnyerő mosolyt villantva a válla fölött a testvére, ellibeggett.

2

ROSE

ÚGY EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB, miután megírta a levelét Alarik királynak, Rose emelt fővel vonult végig a palota folyosóin. Bólintott, és rámosolygott a mellette elhaladó szolgákra és katonákra, úgy tett, mintha minden tökéletesen a terv szerint haladna. Mintha nem indult volna katasztrofálisan az uralkodása.

Ahogy visszatért a trónterembe, Wren kedvéért igyekezett vidámnak mutatkozni, hiszen a nővérében mindig ott forrongott az indulat kitörésre készen. De ahogy telt a nap, Rose érezte, hogy a félelem hideg nyelve a lábujjait nyaldossa, és tudta, ha enged neki, be fogja kebelezni.

Így hát egyszerűen csak rúgott egyet a félelembe. Ahogy mindig is tette.

Most, hogy a tömeg szétoszlott, levegőre volt szüksége, és egy kis időre, hogy összeszedhesse magát. Kezdte úgy érezni, mintha az Anadawn kőfalai bezárulnának körülötte, mintha örökre csapdába ejtené, ha most azonnal nem jut ki a palotából.

Meglökte az udvarra vezető ajtót, de az nem akart megmoccani. Erre a nyelvébe harapott, nehogy idegességében felsikítson. Őszerezzen, ahogy a vállával nekifeszült az ajtónak. Az egyetlen erős lökés után nyikorogva kinyílt. És Rose végre odakint volt a friss délutáni levegőn.

A kertjében bókászott, és azonnal megnyugodott a rózsák ismerős, édes illatától. Most voltak a legszebbek: egytől egyig virágba borultak, mintha csak egymást akarnák felülmúlni. A lány megállt egy élénksárga rózsabokornál, behunyta a szemét, és beszívta az illatát.

– Szerencsés virágok – szólalt meg egy hang közvetlenül mögötte. – Bárcsak rám is így mosolyognál!

Rose felsikoltott, elvesztette az egyensúlyát, és majdnem bezuhan a tüskék közé.

Erős kezek kapták el a derekát.

– Óvatosan, felség!

Egy örömteli pillanat erejéig Rose megengedte magának, hogy Shen Lónak dőljön, a fejét a fiú mellkasának kemény izmaira hajtssa, és belélegezze őt, ahogy az előbb a rózsáit. Aztán észbe kapott, és ellépett tőle.

– Nem lenne szabad így odasettenkedni másokhoz – korholta a lány.

– Neked meg nem lenne szabad behunynod a szemed, amikor egyedül vagy itt kint – mondta Shen. – Ezt már biztosan megtanítottam, felség.

– Talán több leckére van szükségem – felelte Rose szemérmesen. – És különben is, ez az én rózsakertem. Itt a legnagyobb biztonságban vagyok.

– Nos, most már igen. – Azzal Shen a zsebébe sülyesztette a kezét, ahol Rose feltételezése szerint legalább három tört rejtetegetett, és

úgy vigyorgott rá, hogy a lány térde elgyengült. Nehéz volt elfelejteni, hogy éppen ezen a helyen csattant el az első csókjuk.

Aztán másnap Shen újra megcsókolta a csata hevében a Védelmező mauzóleumában, bár azóta nem beszéltek róla. Falat húztak a köré a bizonyos reggel köré; mindketten kötelességtudóan úgy tettek, mintha Rose nem ment volna majdnem hozzá Ansel herceghez, hogy a tör, amelyet Willem Rathborne szánt Wrennek, nem a herceg szívében kötött ki, és ő nem Rose karjaiban vérzett el. Néha Rose azon tűnődött, vajon csak képzelte-e azt a pimasz csókot. Az biztos, hogy az azóta eltelt időben a képzeletében sok újabb csók követte az előzőt.

Shen mosolya elhalványult.

– Jól vagy? Az a kiabálás a tömegben ma reggel...

– Jól vagyok – vágta rá Rose, és a hazugság keserű volt a szájában. Elfordult a kísértéstől, és beljebb sétált a kertbe. Inkább a rózsáival kezdett el foglalkozni, mint hogy Shen szemébe kelljen néznie. Elvégre azért ment ki oda, hogy összeszedje magát, nem azért, hogy a fiú karjaiba omoljon. Shen tartotta vele a lépést. – Egyébként mit keresel még mindig idekint?

– Arra gondoltam, hogy szedek neked egy csokrot. Balszerencsét hoz, ha egy királynőnek a saját virágait ajándékozzuk a koronázása napján?

– Igen. – Rose kuncogva pillantott fel rá. – Miért érzem úgy, hogy ez nem a teljes igazság?

– Jól van, talán a bástyafalon jártam. Minden arcot végigpásztáztam a tömegben, hogy lássam, ki az, aki odakintről rothadt gyümölcsöt dobál feléd. Szeretem tudni, kik az ellenségeim.

– Shen, csak egy-két paradicsom volt, de komolyan.

– Így szokott kezdődni – felelte a fiú sötéten. – Az ellenvélemény veszélyes. Aki ma tiltakozik, holnap már lázadást szíthat.

– Még csak az elején vagyunk – mondta Rose legalább annyira magának, mint Shennek. – Wren és én majd megnyerjük magunknak őket.

Shen felsóhajtott. Az ujjával felemelte a lány egyik fürtjét, és a füle mögé tűrte.

– Abban nagyon jó vagy – mormogta.

Rose elvigyorodott.

– Tudom.

– De nem tudok nem...

– Aggódni?

A fiú kacsintott egyet.

– Nem szoktam aggódni, Rose. Nem illik hozzám.

– Hozzám sem. – Azzal megfogta Shen kezét. – Nem tehetnénk félre az aggodalmainkat, és élvezhetnénk ezt a napot?

– Mást sem akarok. – Shen gyengéden magához húzta a lányt. Rose most már olyan közel volt hozzá, hogy a barna minden árnyalatát láthatta sötét szemében, meg a szeplőt a szemöldöke felett, amit eddig valahogy sosem vett észre. – Mint kiélvezni ezt.

Rose az ajkába harapott. Hirtelen veszélyesen könnyelműnek érezte magát.

– Fényes nappal van – mondta kissé zihálva. – Ha az emberek meglátnának minket együtt...

– Akkor azt gondolnák, hogy... kedveljük egymást. – Shen lejjebb hajtotta a fejét. – Ez tényleg akkora katasztrófa lenne, Rose?

– Igen – suttogta a lány, de nem igazán tudta volna megmondani, hogy miért. Minden értelmes gondolat kitörlődött az elméjéből, és csak a kettejük között lüktető vágy maradt, meg Shen karja a derekán, a forró lehelete az arcán, és az ajka, amely már majdnem az övéhez ér...

Ekkor megszólalt az óratorony harangja, és Rose elhúzódott. Hirtelen visszacsöppent a valóságba, és vele együtt a kötelességei is megrohanták. Te jóságos ég, most már királynő, nem pedig valami szerelemittas, sivatagban veszteglő hercegnő! És ígéretet tett Wrennek.

– Attól tartok, meg kell látogatnom a madárházakat. Mégpedig most azonnal.

Shen válla leereszkedett.

– Akkor folytatom az őrzésközpontomat.

– Több száz katona van az Anadawnban – emlékeztette Rose. – Tudod, pihenhetnél is egyet.

Shen ökle összeszorult.

– Addig nem, amíg minden paradicsomot le nem vadásznak és el nem pusztítanak ezen a földön.

Elnevelték magukat, Rose belekarolt a fiúba, és így sétáltak le a madárházakhoz, közben pedig mindketten úgy tettek, mintha a múlt bajait már maguk mögött hagyták volna, és az övék lenne a jövő.

Kedves Alarik király!

Szeretném kifejezni a legmélyebb részvételemet az öcséd, Ansel herceg sajnálatos halála miatt, akit mind a nővérem és én, mind pedig az országunk a kedves barátjának nevezhetett. Amint arról már feltehetően értesültél, nagyanyánkat, Banbát – bizonyára tévedésből – az egyik katonád elvitte a nagy kavarodásban, és nagyon hiányoljuk őt itt, az Anadawnban.

Megbeszélhetnénk esetleg a mielőbbi visszatérésének a feltételeit? Mindazok ellenére, ami a nagyszerű országaink között

történt, hiszem, hogy létezik egy olyan világ, amelyben Eana és Gevra újra szövetségesek lehetnek. Nagyon bízom benne, hogy egyetértesz velem.

Üdvözlettel,
Öfelsége Rose Valhart,
Eana királynője

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

3

WREN

TIZENHÁROM NAPPAL AZ IKREK MEGKORONÁZÁSA UTÁN, amikor rózsákat és rothadt gyümölcsöket dobáltak be az aranykapukon, Wren ismét a trónteremben találta magát, nem kevésbé elegánsan öltözve: aranyfonallal hímzett lila, földet seprő ruhát viselt, és a korona még mindig a fejbőrébe nyomódott.

– Terpeszkedve ülsz – jegyezte meg Rose, aki egész délelőtt szálfegyenesen ült, de valahogy mégis olyan higgadt és összeszedett volt, mint az olajfestményeken ábrázolt királynők.

– Próbálok diszkréten szundikálni egyet – válaszolta Wren, nem is vesződve azzal, hogy elnyomjon egy ásítást.

Az éjjel megint Banbáról álmodott. Nyugtalanul aludt, folyamatosan kísértették a nagyanyjáról szóló látomások: Banba, amint gyengén és egyedül szenved Gevrában. Orthában Banba éveken át arra okította őt, hogy bátran nézzen szembe a veszélyekkel, legyen okos és találékony, de arra soha nem tanította meg, mit kezdjen egy